

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců Mgr. Jana Šmakala a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobkyně: **L. T. H.**
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno,
proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-184540-4/SO-2021 ze dne 15. 12. 2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V souzené věci se soud zabýval tím, z jakého důvodu je možné obnovit řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, které se skutkově vztahovalo k údajnému druhovi žalobkyně – občanu ČR. Jako důvod obnovy řízení žalobkyně uvedla, že v době původního řízení byly občany ČR i její dvě děti, což ovšem

v té době nevěděla.

II. Řízení před správními orgány

2. Ministerstvo vnitra rozhodnutím č. j. OAM-21489-24/PP-2020 ze dne 6. 10. 2021 zamítlo žádost žalobkyně o obnovu řízení ve věci její žádosti o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců, které bylo ukončené pravomocným rozhodnutím ze dne 8. 2. 2021. Ze strany žalobkyně totiž nebyly naplněny podmínky pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Podle ministerstva se otázka řešená v původním řízení týkala jejího údajného druhu, takže informace o občanství dětí žalobkyně nemůže pro posouzení původní věci přinést nic nového.
3. Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ministerstva žalovaná rozhodnutím č. j. MV-184540-4/SO-2021 ze dne 15. 12. 2021 zamítla a rozhodnutí Ministerstva vnitra potvrdila.

III. Řízení před soudem

4. Proti rozhodnutí žalované žalobkyně brojila žalobou. V ní namítla, že od původního řízení vyšly najevo nové skutečnosti i důkazy. U matričního úřadu probíhalo řízení ve věci občanství jejích dvou dětí, se kterým byl srozuměn pouze její druh (otec dětí). Samotná osvědčení o státním občanství ČR byla dětem vydána, až po skončení původního řízení. Žalobkyně nemohla prokázat něco, o čem nevěděla a předložit důkazy, které v době původního řízení neexistovaly. Podmínky podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu tak splnila, a řízení mělo být obnoveno. Tvzení žalované, že s řízením u matričního úřadu musela být srozuměna, považovala za čistou spekulaci. Ministerstvo vnitra si také špatně vyložilo její žádost o povolení k přechodnému pobytu, neboť ta nebyla podaná za účelem soužití s jejím druhem, ale za účelem zjištění, zda je rodinným příslušníkem jakéhokoliv občana EU.
5. Žalobkyně tedy odmítla tvrzení, že by se její žádost vztahovala ke konkrétní osobě. Zákon takovou náležitost žádosti nepředepisuje. V samotném řízení o žádosti by pak skutkové zjištění existence jiného občana EU, který by mohl být rodinným příslušníkem žalobkyně, vedlo správní orgán k posouzení vztahu k této osobě. Nebylo by třeba požádat o povolení změny obsahu podání podle § 41 odst. 8 správního řádu.
6. Žalovaná považovala žalobu za nedůvodnou. Setrvala na svém tvrzení, že si žalobkyně řízení u matričního úřadu musela být vědoma, neboť v něm byla potřebná součinnost obou zákonných zástupců. Zdůvodnění, že vše vyřizoval její druh, nepovažovala žalovaná za dostačující. Tuto námitku tedy mohla žalobkyně uplatnit již v původním řízení. Žádost musela žalobkyně podat za účelem soužití s konkrétní osobou, nemohla předpokládat, že správní orgán bude žádost hodnotit ve vztahu k jakémukoliv občanovi EU, který by v řízení vyšel najevo.

IV. Posouzení věci

7. Žaloba není důvodná. Nové skutečnosti uplatněné jako důvod obnovy řízení musí být způsobilé přivodit jiné řešení otázky, jež byla předmětem původního rozhodování. Původní rozhodnutí o zamítnutí žádosti č. j. OAM-21489-12/PP-2020 ze dne 8. 2. 2021 stojí na tom, že žalobkyně nepředložila doklady či důkazy o tom, že je rodinným příslušníkem (družkou) českého občana pana H. A., narozeného X. Žalobkyně v původním řízení nijak neargumentovala, že je rodinným příslušníkem ještě jiného občana České republiky nebo Evropské unie. Nově prokazovaná skutečnost, že děti žalobkyně jsou českými občany, tak

nemůže nic změnit na tom, že neprokázala, že je družkou pana H. A.

Obnova správního řízení

8. Obnova řízení na základě žádosti účastníka je mimořádným opravným prostředkem, jenž slouží především k nápravě skutkových nesprávností v původním řízení (srov. rozsudek NSS č. j. 6 As 39/2009-74 ze dne 13. 5. 2010, č. 2144/2010 Sb. NSS).
9. Podle § 100 odst. 1 správního řádu se na žádost účastníka obnoví řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci, jestliže vyšly najevo *dříve neznámé* skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, *pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*
10. Ministerstvo založilo své rozhodnutí na tom, že české státní občanství dětí žalobkyně by nemohlo mít vliv na posouzení důvodů pro sloučení s údajným druhem žalobkyně, které bylo předmětem původního řízení. Vedle toho uvedlo, že žalobkyně musela již v době původně vedeného řízení vědět o tom, že je souběžně vedeno řízení směřující k určení občanství jejích dětí. Žalovaná pak závěry ministerstva akceptovala a svou vlastní argumentaci zaměřila na to, že žalobkyně o problému se státním občanstvím dětí musela vědět.
11. Pro posouzení věci tedy byly významné dvě otázky: zda je občanství dětí vůbec skutkovou novotou a zda předmětem rozhodování v původním řízení byla otázka rodinné příslušnosti žalobkyně k nějakému občanu Evropské unie, nebo ke konkrétnímu občanu panu H. A., k němuž v původním řízení vedla svou argumentaci.

Skutečnosti nebo důkazy dříve neznámé

12. Není důvodné tvrzení žalobkyně, že osvědčení o státním občanství dětí je důkazem odůvodňujícím obnovu řízení. Sama uznala, že toto osvědčení bylo vydáno po skončení původního řízení, není tedy splněna podmínka *existence* důkazu *v době původního řízení* (§ 100 odst. 1 správního řádu).
13. Důvodné však je tvrzení, že občanství dětí je skutečností existující v době původního řízení, kterou žalobkyně nemohla v původním řízení uplatnit. Oba správní orgány zaměřily svou pozornost na to, že žalobkyně věděla o „problému s občanstvím dětí“, jinými slovy tedy o tom, že její děti by případně mohly být občany ČR a že se o tom vede řízení (pozn. soudu: s ohledem na úpravu zákona o státním občanství ČR spíše šetření, nicméně správní spis v tomto neposkytuje dostatek informací). Soud nicméně takové povědomí o potenciálním občanství vůbec nepovažuje za významné pro obnovu řízení. V době původního řízení bylo nejisté, zda jsou děti žalobkyně občany ČR. Tato nejistota trvala až do vydání osvědčení o státním občanství. Žalobkyně to tedy mohla, ale nemusela uplatnit v původním řízení, neboť z povahy věci šlo o *skutečnost, o které dosud nebylo ani známo, zda vůbec existuje*. Známost se tato skutečnost (s jistotou) stala až vydáním a doručením osvědčení, což je nejzazší chvíle, od kdy o ní žalobkyně ví (srov. přiměřeně rozsudek MS v Praze č. j. 9 Ca 173/2008-59 ze dne 21. 9. 2011, č. 2891/2013 Sb. NSS). Potud tedy soud považuje státní občanství dětí žalobkyně za novotu přípustnou pro obnovu řízení.

Jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování

14. Podstatné ovšem je, zda je tato novota způsobila odůvodnit obnovu řízení tím, že by přinesla jiné řešení otázek původního řízení.

15. Výroková část původního rozhodnutí o zamítnutí žádosti stojí na tom, že žalobkyně nepředložila náležitosti podle § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Z toho tedy plyne, že nedoložila doklady či důkazy, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Oproti tomu odůvodnění rozhodnutí jasně vymezuje, který rodinný příslušník to měl být a z jakého důvodu – pan H. A. měl být druhem žalobkyně.
16. Byla-li by pro posouzení předmětu rozhodování významná pouze výroková část rozhodnutí, bylo by vskutku lhostejné, který konkrétní občan je rodinným příslušníkem žalobkyně (zda druh žalobkyně či její děti), protože ve výrokové části není zmíněn. Tento náhled však nelze přijmout; otázku, která byla předmětem rozhodování, je třeba posuzovat i ve vztahu k odůvodnění napadeného rozhodnutí.
17. Otázka, *jež byla předmětem rozhodování*, je vymezena jednak *vlastním předmětem žádosti* (povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU), jednak *samostatným skutkovým základem* (kdo je občanem EU, jehož má být žalobkyně rodinným příslušníkem). Při výkladu navrhovaném žalobkyní zdůrazňujícím pouze předmět žádosti, by bylo možné libovolně měnit její skutkový základ, což by vedlo k ohrožení procesní ekonomie (úplná změna skutkových tvrzení by nebyla změnou žádosti, jen z vůle žadatele mohly být znehodnoceny dosavadní výsledky dokazování aj.), ale také k velmi širokému pojetí překážek řízení, což by naopak bylo dosti nevýhodné pro účastníky řízení (srov. § 48 správního řádu).
18. Uvedený výklad soudu a správních orgánů odpovídá i obecně přijímanému účelu obnovy řízení. Ta slouží především k nápravě *skutkových nesprávností* v původním řízení. Podle výkladu navrhovaného žalobkyní by tento účel obnovy řízení byl oslaben. Obnova řízení by najednou sloužila i k tomu, že nově tvrzený skutkový základ založí důvod pro obnovu řízení, byť skutková zjištění původního řízení byla správná, resp. nezpochybněná. Souzená věc je toho dobrým příkladem: žalobkyně v původním řízení nepředložila nic o tom, že by byla družkou občana ČR. Proto v původním řízení neuspěla. Nynější žádost o obnovu řízení se na uvedených skutkových důvodech původního rozhodnutí nic nemění. Žalobkyně je nezpochybnila, ale chce je nahradit tím, že je matkou jiných občanů ČR. Z hlediska skutkového základu původního řízení tedy jde o krok stranou. Proč by takový postup měl být řešen obnovou řízení a ne novou žádostí, není zřejmé.
19. Soud proto konstatuje, že žalovaná posoudila rozhodnou otázku správně: již ze samotné žádosti žalobkyně o povolení k pobytu plyne, že tuto žádost skutkově odvíjela od svého druha. V rubrice *účel pobytu* uvedla „*rod. příslušník ob. CZE – druh ob. CZE.*“ Rubriku *manžel* přeškrtnula a uvedla „*druh*“ s údajem o občanství „*CZE*“. V rubrice *děti* uvedla dvě děti s údajem o občanství „*VNM*“. V dopisu z 26. 11. 2020 pak mimo jiné uvedla „*Celá rodina teď již jsme v Čechách a děti již mají povolené pobyty. Já jsem si podala žádost o přechodný pobyt za sloučení s mým druhem.*“ Žalobkyně tedy v řízení o žádosti po celou dobu vystupovala tak, že její žádost se vztahuje k údajnému druhovi, nikoliv jejich společným dětem. Tím nedala ministerstvu důvod, pro který by se mělo zabývat i vztahem k dětem žalobkyně. Otázka, *jež byla předmětem rozhodování*, je tedy otázka vztahu žalobkyně k jejímu údajnému druhovi, nikoliv jejího vztahu k libovolnému občanu EU, jehož totožnost by se zjistila až v průběhu dokazování.

V. Závěr

20. Nově zjištěné české státní občanství dětí žalobkyně tak nemohlo odůvodnit jiné řešení otázky původního řízení, zda je žalobkyně družkou občana ČR. Žalovaná tedy posoudila

rozhodnou právní otázku správně.

21. Z uvedeného důvodu soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. září 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu